

Love og Lovudkast en fornyet Overvejelse og fremkomme med en Indstilling til Justitsministeriet. Denne Kommission har i April Maaned 1923 afgivet Betænkning til Justitsministeriet, indeholdende:

Udkast til Almindelig borgerlig Straffelov, Udkast til Lov om Forseelser i borgerlige Forhold,

Udkast til Lov om Ikræfttræden af Almindelig borgerlig Straffelov samt af Lov om Forseelser i borgerlige Forhold m. m. (Tillægslov A) og

Udkast til Lov om Ændringer i Lovgivningen om Rettens Pleje (Tillægslov B).

Samtlige Lovudkast er ledsagede af Motiver.

Det fremhæves i Indledningen til Betænkningen, at Kommissionen ved Udarbejdelsen af de nævnte Lovudkast selvforstaaeligt tildels har kunnet bygge paa de af den tidligere Kommission og de af Professor Torp fremsatte Forslag og særlig har benyttet Professor Torps Udkast, der fremtræder som en kritisk Bearbejdelse af den tidligere Kommissions Forslag. Men Kommissionen har dog i væsentlig Grad ment at burde tage sit reelle Udgangspunkt i den gældende Straffelovgivning og den af denne baarne Retspraksis for ud derfra selvstændigt at overveje, paa hvilke Punkter og i hvilken Retning Ændringer tiltrænges, og der er herved fra Kommissionens Side lagt særlig Vægt paa, dels at Straffeloven saavidt muligt bør være Udtryk for den almindelige Retsopfattelse i Folket, dels at uforment stærke Brud paa Kontinuiteten bør undgaas paa dette Omraade.

Fremdeles har Kommissionen taget Hensyn til de Betænkninger og Forslag, som i sin Tid er fremsat af Udvalg, nedsat af Dansk Kriminalistforening, og paa hvilke ogsaa Professor Torps Udkast for en Del er bygget.

Med Hensyn til adskillige Spørgsmaal er der af Kommissionen fremsat særskilte Indstillinger fra Flertal og Mindretal eller flere Mindretal.

II. Som ovenfor angivet indeholder den sidste Kommissions Betænkning ikke blot et Udkast til Almindelig borgerlig Straffelov, men tillige et *Udkast til en Lov om Forseelser i borgerlige Forhold*, hvilket sidste Udkast indeholder dels visse for alle Forseelser fælles Bestemmelser, dels nogle af de nu i Særlovgivningen indeholdte specielle Straffebestemmelser. Grunden til denne Tvedeling, der væsentlig er bygget paa Lovovertrædelsens Grovhed, er, at Kom-

missionens Flertal (4 Medlemmer) — i Tilslutning til nyere Straffelove og til den af Professor Torp foreslaaede Ordning — af lovtekniske Hensyn og for at gennemføre den størst mulige Enhed og Harmoni, særlig med Hensyn til Betingelserne for Strafbarhed og Strafferammerne, ogsaa for den Dels Vedkommende, der hidtil har været ordnet gennem særlige Love (»Forseelserne«), har ment, at der bør gennemføres en Sondring imellem Forbrydelser og Forseelser, og Reglerne om disse gives i to selvstændige Love. Man skulde ogsaa herved opnaa det for den skyldige betydningsfulde, at det faar et ydre Udtryk, om han er skyldig i en Forbrydelse eller kun i en Forseelse (se Betænkningens Motiver Sp. 1—5).

Justitsministeriet kan imidlertid — ligesom Kommissionens Mindretal (2 Medlemmer), jfr. Motiverne Sp. 5—9, — ikke tiltræde Forslaget om at optage de strafferetlige Regler i to forskellige Love. Forskellen mellem Forbrydelser og Forseelser er ukendt i dansk Ret, og det er ikke muligt at opstille en rationel Grænse i saa Henseende. Om et Forhold skal henføres under den ene eller den anden af disse Grupper kan ikke afgøres en Gang for alle ved en Lovregel, men vil afhænge af den offentlige Mening, der for adskillige Forholds Vedkommende vil kunne ændres i Tidens Løb saavel til den ene som til den anden Side. Hensynet til den skyldige kan heller ikke anføres til Støtte for Sondringen, idet det antagelig i Fremtiden ligesom hidtil bliver Lovovertrædelsens Art og Beskaffenhed samt den idømte Strafs Størrelse — ikke Forholdets Betegnelse som »Forbrydelse« eller »Forseelse« — der bliver bestemmende for, i hvilken Grad en Person føler sig og af Omverdenen anses »mærket« som Følge af den ham overgaaede Straf.

Endvidere taler det efter Justitsministeriets Formening meget bestemt imod — som af Kommissionsflertallet foreslaaet — at sonderlemme Særlovgivningen ved at samle en Del af de specielle Straffebestemmelser om Forseelser i en almindelig Lov, at man derved løsriver disse Bestemmelser fra de Lovbud, hvortil de er knyttede og hvormed de naturligt hører sammen, saaledes at Hjemmelen til at straffe fremtidig maa søges et andet Sted end i den Lov, der under Hensyn til vedkommende særlige Forholds Ejendommeligheder bestemmer Handlingen som strafbar. Det er upraktisk og vil kunne give Anledning til Tvivl og Usikkerhed, saafremt vedkommende Særlov, der gør et Forhold strafbart, ikke til-